

minerne ere højst forskellige, idet de rette sig efter, naar Barnet er født. Naar man altsaa har en hel Bunke Resolutioner, er Forfaldstiden højst forskellig i Løbet af Aaret. Dette kunde simplificeres ved at resolvere, at der skulde være to Terminer, som allerbedst kunde være Skiftetiderne; thi naar man kan træffe Barnefaderen lige efter November og Maj, har han Penge, og da vil man lettest kunne faa Bidraget inddrevet. Det andet, hvorved det forekommer mig, at man kunde simplificere Arbejdet, er, at man paalagde disse Barnefædre, hvem det var paalagt at betale Alimentationsbidrag til de og de bestemte Terminer, en Bøde, hvis de flyttede uden at opgive, hvor de flyttede hen. Det er jo noget, som gælder for de værnepligtige, at de maa tage et Flyttebevis, og jeg ser ikke, det vilde være saa uretfærdigt, om vedkommende Barnefader var forpligtet til at tilmelde vedkommende Øvrighed, at nu var han flyttet der og der hen. De, der have været Sogneraadsformænd vide, hvor vanskeligt det er at følge en saadan Barnefader, som skifter Opholdssted; mange Gange skifter han flere Gange om Aaret, og det er da vanskeligt at holde fast paa, hvor han opholder sig, naar den Tid kommer, da han skal betale Alimentationsbidrag. Jeg skønner ikke, at der kan være noget inhumant i at paalægge Barnefaderen under Straf af Bøde at give Meddelelse om, naar og hvorhen han flytter. Dersom det skete, vilde Skriveriet efter Barnefaderen ikke blive nær saa omstændeligt, som det nu er. Jeg mener altsaa, at det er ganske naturligt, at det hele samles under Politimesteren, idet han har langt lettere ved at faa Bidragene indkrævede og ogsaa lettere kan skaffe sig Kundskab om, hvor Barnefaderen opholder sig.

Jeg kan sige, at det glædede mig at høre det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) udtale, at han betragtede denne Lov netop som et Fremskridt paa Humanitetens Vej. Det forekommer nu ogsaa mig, at denne Lov netop i høj Grad hviler paa en human Betragtning, men jeg synes dog, man gerne kunde have gjort Skridtet lidt videre. Jeg sigter i den Henseende til § 6, der indeholder en Bestemmelse — som for Resten ogsaa findes i den gamle Lov af 12te April 1892 — om, at naar Barnefaderen har forladt Landet, afvises Moderens Begæring. Saa snart Faderen altsaa rejser i Jylland over Kongeaen eller her paa Sjælland over til Skaane, skal Moderens Begæring afvises. Det forekommer mig at være inhumant. Hvorfor

skal Moderen, der altsaa sidder med Barnet, lide for, at Faderen gaar over Grænsen? Og der er jo adskillige Barnefædre, der benytte sig af dette Middel til at slippe fri. Man vil maaske sige, at naar Begæringen afvises, falder det ikke nogen Kommune til Last; det gør det alligevel. Følgen bliver nemlig, at vedkommende Moder maa henvende sig til sin Forsørgelseskommune. Det bliver altsaa Moderens Forsørgelseskommune, der maa tage hele Byrden, naar Barnefaderen rejser over Grænsen. Jeg synes, det var meget mere humant og meget mere retfærdigt, naar man sagde, at naar Barnefaderen rejser over Grænsen, maa Barnefaderens Forsørgelseskommune betale, og naar han saa kommer tilbage, kunde Barnefaderens Forsørgelseskommune have Ret til at indkræve Beløbet. Det, at det i saa Tilfælde skal gaa ud over Barnemoderen, det at hun alene — naar Barnefaderen rejser og bliver borte i flere Aar — skal forsørge Barnet og være pligtig til, hvis hun ikke selv kan underholde det, at tage imod det, der ydes hende af Kommunen, som Fattighjælp, det forekommer mig at være inhumant. Det skulde derfor glæde mig, om man kunde komme til en saadan Forandring, at dette Udtryk i § 6, at Begæringen afvises i saadanne Tilfælde, kunde udgaa.

Af de Forandringer, der ved Forslaget gøres i Loven af 1892, er der en i § 9, der ikke blev omtalt af den højtærede Justitsminister, og som jeg er bange for, idet der nemlig her er indskudt en Sætning, som ikke staar i den gamle Lov, den nemlig, at et Underholdsbidrag kan ikke fordres udstrakt til et længere Tidsrum end det sidst forløbne Aar, før Begæringen fremsættes. Tanken er vel den, at man ikke skal kunne kræve for flere Aar, hvis vedkommende Alimentant ikke har betalt i flere Aar, men at Paakravet skal indskrænkes til det sidste Aar, men jeg frygter, at denne Sætning skal blive misforstået saaledes, at Barnemoderen ikke kan faa sit Bidrag, før et Aar er forløbet. Det første Aar er jo det vanskeligste for en Barnemoder, og hvis hun altsaa skal vente et helt Aar, for saa vidt disse Udtryk skulde blive fortolkede saaledes, forekommer det mig at være en uheldigere Affattelse end den, der fandtes i den gamle Lov af 12te April 1892. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget.

N. Hansen: Jeg skal i Lighed med de ærede Medlemmer, der have haft Ordet